

Arrestnummer <i>C1 122</i> 12017
Repertoriumnummer 2017/ <i>299</i>
Datum van uitspraak 27 januari 2017
Notitienummer griffie 2015/NT/624 -   -   -
Notitienummer parket-generaal 2015/PGG/1755 2015/VJ11/624

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 31 JAN. 2017
Niet te registreren Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-00000769589-0001-0018-01-01-1

Not.nr. OU.66.L1.6436/12

In de zaak van het **Openbaar Ministerie**

tegen

1. nr. *141*

geboren te   op
landbouwer,
wonende te | Oudenaarde,
- eerste beklaagde -

2. nr. *142*

geboren te   op
arbeider,
wonende te   Deinze,
- tweede beklaagde -

3. nr. *143*

met maatschappelijke zetel te | Deinze,
ingeschreven met KBO-nummer |
- derde beklaagde -

verdacht van:

de eerste, de tweede en de derde:

om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt) te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden

PAGE 01-00000769589-0002-0018-01-01-4

op het perceel gelegen te _____, kadastraal gekend als _____
_____, eigendom van de kerkfabriek van de parochie _____ te _____

meer bepaald:

het terrein te hebben opgehoogd,

te _____ op 13 september 2012.

Voor de tweede en de derde:

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep,

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° en al. 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, kamer O12, besliste bij vonnis van 28 april 2015 op tegenspraak als volgt:

“Vult de dagvaarding aan in die zin dat bij de tenlastelegging na de vermelding van het artikel (4.2.1.4°) waarop inbreuk zou gepleegd zijn, vermeld dient te worden dat het gaat om een artikel van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Strafrechtelijk:

Veroordeelt _____ voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging (zoals aangevuld) tot een geldboete van 1.000 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden;

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging van dit vonnis voor de duur van 3 jaar voor de helft van de geldboete, zijnde 500 euro, vermeerderd met de opdecimen gebracht op 3.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van een maand, voor het met uitstel uitgesproken gedeelte.

PAGE 01-00000769589-0003-0018-01-01-4

Veroordeelt hem tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro;

Veroordeelt hem tot betaling van een vaste vergoeding voor beheerskosten van 51,20 euro.

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging (zoals aangevuld) tot een geldboete van 2.000 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden;

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging van dit vonnis voor de duur van 3 jaar voor één vierde van de geldboete, zijnde 500 euro, vermeerderd met de opdecimen gebracht op 3.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van vijftien dagen, voor het met uitstel uitgesproken gedeelte.

Veroordeelt hem tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro;

Veroordeelt hem tot betaling van een vaste vergoeding voor beheerskosten van 51,20 euro.

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging (zoals aangevuld) tot een geldboete van 2.000 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro;

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging van dit vonnis voor de duur van 3 jaar voor de helft van de geldboete, zijnde 1.000 euro, vermeerderd met de opdecimen gebracht op 6.000 euro.

Veroordeelt haar tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro;

Veroordeelt haar tot betaling van een vaste vergoeding voor beheerskosten van 51,20 euro.

Stedenbouwkundig herstel:

PAGE 01-00000769589-0004-0018-01-01-4

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het volledig herstel door het ongedaan maken van de reliëfwijzigingen en het afvoeren van de aangevoerde aarde naar een erkende stortplaats.

Deze werken moeten worden uitgevoerd binnen een termijn van 3 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis definitief is.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door _____ en _____ elk een dwangsom van 125 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 3 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis definitief is.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijnen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, op kosten van de veroordeelde.

Burgerrechtelijk:

Houdt ambtshalve de overige burgerrechtelijke belangen aan.

Gerechtskosten:

Veroordeelt _____ en _____ hoofdelijk tot betaling van de gerechtskosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en begroot in het geheel op 236,53 euro."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 8 mei 2015 door de eerste beklagde _____ en de tweede beklagde _____ tegen alle beschikkingen;
- 8 mei 2015 door de derde beklagde _____ tegen alle beschikkingen;
- 8 mei 2015 door het openbaar ministerie tegen de drie beklagden.

1.3 Gezien het proces-verbaal van de openbare rechtszitting van 25 maart 2016 van dit hof, zelfde kamer, waarbij de zaak op vraag van meester Jürgen De Staercke raadsman van de eerste en de tweede beklagde werd uitgesteld naar de terechtzitting van donderdag 9 juni 2016.

1.4 Het hof, zelfde kamer, besliste bij tussenarrest van 16 september 2016, anders samengesteld, op tegenspraak als volgt:

“verklaart de beroepen ontvankelijk,

verleent het openbaar ministerie afstand van zijn hoger beroep tegen de beklaagde

vooraleer nader ten gronde te beslissen,

*willigt het verzoek tot heropening van de debatten gevraagd door de beklaagden
en bij verzoekschrift neergelegd op de correctionele griffie van dit hof
op 5 september 2016 in,*

beveelt de heropening van de debatten,

*stelt de zaak voor verdere behandeling op de openbare terechtzitting van vrijdag 23
december 2016 om 14.00 uur;*

verklaart het onderhavige arrest uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande elk rechtsmiddel,

houdt de beslissing over de kosten aan.”

1.5 Het hof hernam de behandeling van de zaak in zijn gewijzigde samenstelling en hoorde op de openbare rechtszitting van 23 december 2016 in het Nederlands:

- de eerste en de tweede beklaagde in hun middelen van verdediging, beiden vertegenwoordigd door meester Jürgen De Staercke, advocaat met kantoor te Hillegem,
- de derde beklaagde in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Katleen Avermaete, advocaat met kantoor te Brussel, als raadsman van de lasthebber *ad hoc*, meester Grietje Latoir, advocaat met kantoor te Borsbeke,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal.

2. Het hof stelt vast dat in het bestreden vonnis op pagina 12 in de beslissing over het stedenbouwkundig herstel de naam “
werd vermeld. Dit betreft duidelijk een materiële vergissing, nu in het strafdossier nergens sprake is van een persoon met die naam en ook geen persoon met die naam werd vervolgd.

3. De dagvaarding is ontvankelijk nu zij werd overgeschreven op het hypotheekkantoor van het gebied waar het onroerend goed waarop de vervolging betrekking heeft is gelegen.

4. Op 13 september 2012 begaven twee inspecteurs van de lokale politie zone Vlaamse Ardennen, na een melding dat er een stuk grond werd opgehoogd zonder vergunning, zich naar een weiland in de ( ) te ( ) kadastraal gekend als het perceel met nummer ( )

Het perceel is gelegen in agrarisch gebied en in mogelijk overstromingsgevoelig gebied. Het perceel ligt in een van nature overstromingsgevoelig gebied. Ten oosten is het perceel begrensd door de ( ) ( ), ten zuiden door de ( ) ( ), die er deels overwelfd en deels niet-overwelfd is, ten westen door een bos, en ten noorden door de ( ) afgescheiden door een gracht.

De inspecteurs kwamen om 9.42 uur ter plaatse. Bij aankomst stelden zij vast dat verschillende tractoren met aanhangwagens gevuld met grond aanreden naar het perceel. Zij stelden vast dat de werken werden uitgevoerd door de derde beklagde, in het proces-verbaal aangeduid als " ( ) ", en dat de tweede beklagde aanwezig was als verantwoordelijke van de derde beklagde.

De tweede beklagde verklaarde ter plaatse dat het weiland werd opgehoogd op vraag van de huurder van het stuk grond "teneinde het weiland gemakkelijker te kunnen betreden/bewerken", dat 300 kubieke meter grond werd aangevoerd om het weiland uiteindelijk 20 cm te kunnen ophogen, en dat hiervoor geen vergunning was aangevraagd.

De eerste beklagde verklaarde op 10 oktober 2012 dat hij vruchtgebruiker was van het stuk grond, dat de tweede beklagde hem had gevraagd of hij grond kon gebruiken omdat er door uitgevoerde werken grond over was, en dat hij op het voorstel inging omdat hij de grond kon gebruiken "om mijn perceel gemakkelijker te kunnen bewerken". Hij bevestigde dat er geen vergunning was aangevraagd.

In de rubriek 'Situering der feiten' in het aanvankelijk proces-verbaal OU.66.L1.006436/2012 vermeldde de verbalisanten onder de hoofding 'Type der werken': "Ophoging grond met 20 cm".

Op 5 maart 2013 werd door de eerste beklagde een stedenbouwkundige regularisatievergunning aangevraagd. Die werd op 24 juni 2013 door het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenaarde geweigerd. In beroep werd de weigeringsbeslissing door de deputatie Oost-Vlaanderen op 10 oktober 2013 bevestigd. Tegen die beslissing werd beroep ingediend bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Op 28 april 2014 verklaarde de eerste beklagde dat het terrein nog niet in de oorspronkelijke toestand werd hersteld. Hij zei dat hij met de burgemeester ter plaatse was geweest en dat zij samen vaststelden dat er slechts een kleine hoeveelheid grond werd

aangevoerd en dat hij om die reden nog even kon wachten om het weiland in zijn oorspronkelijke staat te herstellen.

5. De beklaagden zijn vervolgd voor het oprichtingsmisdrijf, namelijk het zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem op 13 september 2012.

Zij zijn niet vervolgd voor een instandhoudingsmisdrijf. De middelen van de beklaagden in conclusies die betrekking hebben op het in stand houden behoeven dan ook geen antwoord.

6. In conclusies betwisten de beklaagden niet dat er op het weiland een ophoging gebeurde. Volgens hen werd er ongeveer 300 m³ grond aangevoerd op een oppervlakte van 3 146 m², zodat er sprake is van een gemiddelde ophoging van 9 tot 11 cm. Er zou geen ophoging zijn gebeurd in de nabijheid van de waterlopen en de gracht, zodat er wel plaatselijk iets hogere ophogingen dan 9 cm plaatsvonden. Zij stellen dat het terrein echter op geen enkel punt meer dan 20 cm werd opgehoogd.

Het hof merkt op dat op het stuk 2 van het bundel van de eerste en tweede beklaagde is vermeld dat het totaal volume van de ophoging 356 m³ bedroeg.

De beklaagden betwisten dat de ophoging een vergunningsplichtige reliëfwijziging betreft. Volgens de beklaagden moeten er mathematische en kwalitatieve criteria in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de kwalificatie 'aanmerkelijk'. Zij wijzen er op dat het strafdossier geen concrete gegevens bevat over het vroegere niveau van het terrein noch van de locaties waar de ophogingen werden uitgevoerd, noch dat er foto's van zijn genomen. De beklaagden merken op dat niet op concrete wijze werd onderzocht of de reliëfwijziging enige impact op het waterbergend vermogen van de waterloop heeft.

De beklaagden vragen om het advies van de provincie Oost-Vlaanderen, directie Leefmilieu, dienst Integraal Waterbeleid van 26 maart 2013, dat door de stad Oudenaarde werd bekomen met het oog op de beoordeling van de regularisatievergunning, en de 'vergunningsbeslissing' (waarmee duidelijk is bedoeld: de weigeringsbeslissing) van de deputatie Oost-Vlaanderen van 10 oktober 2013 bij toepassing van artikel 159 Gecoördineerde Grondwet wegens onwettigheid buiten toepassing te laten.

In ondergeschikte orde voeren de beklaagden aan dat artikel 4.2.1.4° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening een onbepaald en onbepaalbaar toepassingsgebied heeft, en elke nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorzienbaarheid mist, zodat het legaliteitsbeginsel is geschonden, en dat er in hun hoofde minstens sprake is van onoverkomelijke dwaling.

De derde beklaagde stelt dat de tweede beklaagde uit onachtzaamheid heeft gehandeld, zodat cumulatie van strafrechtelijke verantwoordelijkheid niet mogelijk is. Zij stelt dat zij niet de zwaarste fout heeft begaan.

De tweede en de derde beklagde voeren verder ondergeschikt aan dat de personele verzwarende omstandigheid van artikel 6.1.1, tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening op hen niet van toepassing is.

Meest ondergeschikt vragen de beklagden de gunst van de opschorting of de gunst van het uitstel te verlenen, dan wel, wat de eerste en de tweede beklagde betreft, een milde straf toe te passen.

Wat de herstellvordering betreft verzoeken zij geen dwangsom op te leggen en de meest ruime uitvoeringstermijn toe te kennen.

7.1 Ten onrechte zijn de beklagden van mening dat het feit dat de ophoging in omvang en hoogte relatief beperkt is, het perceel nog steeds lager ligt dan de omliggende percelen, er beweerdelijk ter hoogte van de zijkanten van het perceel geen ophoging gebeurde, de bestemming van het terrein nog steeds voor agrarische doeleinden geschikt is en ook wordt gebruikt, en het uitzicht ervan niet is gewijzigd, meebrengt dat geen sprake kan zijn van een aanmerkelijke reliëfwijziging zoals bedoeld in artikel 4.2.1.4° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Krachtens artikel 4.2.1.4° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening mag niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt.

De bij de wet vereiste omvang van de reliëfwijziging betreft geen louter kwantitatief criterium en heeft geen betrekking op een welbepaalde of bepaalbare hoogte, diepte, oppervlakte, dikte of aanvoer van materie, vanaf waar het misdrijf zou zijn aangetoond. De omvang van de wijziging moet worden beoordeeld rekening houdend met de impact van de werken op het gebied. De wetsbepaling is van toepassing wanneer de bestaande toestand zodanig werd gewijzigd dat daaruit aanzienlijke en blijvende schade voortvloeit voor het milieu en de aard en de functie van de grond daardoor wordt gewijzigd. De aard en functie van het terrein dient geenszins enkel of determinerend te worden beoordeeld volgens de bestemming die stedenbouwkundig aan het terrein werd gegeven.

Uit de verklaringen in het strafdossier, de stukken overgelegd door de beklagden en de verklaringen op de rechtszitting van het hof blijkt afdoende dat de aanvoer van de aarde gebeurde om het weiland op bepaalde plaatsen kwalitatief beter te maken voor begrazing door het rundvee van de eerste beklagde door op de drassige plaatsen ervan, vooral in het midden van het perceel, waarvan in het verzoekschrift tot vernietiging ingediend bij de Raad voor Vergunningsbetwisting wordt gewag gemaakt van "zeer zompige plaatsen", de grond met aarde op te hogen. Het perceel, dat voor het grootste deel (zie stuk 3 bundel eerste en tweede beklagde, randnummer 12, figuur 7) in mogelijk overstromingsgevoelig gebied ligt, had aldus voor de werken duidelijk een waterbergend karakter en was kennelijk belangrijk

voor de waterhuishouding ter plaatse. Dit waterbergend karakter van het perceel betreft mede de aard en functie van het terrein, en moet dus bij de beoordeling of voor de ophoging een stedenbouwkundige vergunning vereist is mede in aanmerking worden genomen.

De verklaringen van de eerste en de tweede beklagde in het strafdossier en de uiteenzetting in conclusie van de uitgevoerde ophoging en de reden ervan volstaan om de toestand van het terrein voor de ophoging te kennen, zodat het voor de beoordeling of al dan niet sprake is van een aanmerkelijke reliëfwijziging niet nodig is over foto's van die toestand voor de werken te beschikken noch van de werken die door de verbalisanten werden vastgesteld, noch is het voor de beoordeling nodig dat de verbalisanten zelf vaststellingen deden die toelieten de impact van de werken op het waterbergend vermogen te beoordelen.

Het waterbergend karakter werd door de ophogingen weggenomen, minstens aanzienlijk verminderd, nu uit de verklaringen op de rechtszitting van het hof blijkt dat na de ophogingen en het opnieuw inzaaien van het terrein het vee zonder tot aan de poten weg te zakken op het weiland kan grazen. Het wijzigen van het waterbergend karakter van de (zeer) drassige plaatsen heeft voor de lokale waterhuishouding zonder mogelijke twijfel nadelige gevolgen. Het is niet omdat langs de waterlopen en de gracht het perceel niet werd opgehoogd en deze waterlopen en gracht regelmatig zouden worden onderhouden, dat dit niet het geval zou zijn: water dat na de ophogingen niet meer op de grond kan aanwezig blijven zal sowieso nu meer en anders afvloeien, wat een wijziging van de waterhuishouding meebrengt. De aard en functie van het terrein werd in die omstandigheden dermate gewijzigd dat sprake is van een aanzienlijke en blijvende schade voor het milieu, zodat sprake is van een aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem die vergunningplichtig is.

Het hof stelt de aanmerkelijke reliëfwijziging vast op grond van onder meer de eigen verklaringen van de eerste en tweede beklagde en de ligging van het grootste deel van het terrein in mogelijk overstromingsgevoelig gebied, en niet op grond van het advies van de dienst Integraal Waterbeleid noch van de weigeringsbeslissing van de deputatie van Oost-Vlaanderen. Een onderzoek of deze administratieve beslissingen wettig zijn dient voor de beoordeling van de huidige zaak dan ook niet te gebeuren.

7.2 Op goede gronden die het hof tot de zijne maakt heeft de eerste rechter in randnummer 10 van het bestreden vonnis er op gewezen dat de bepaling van artikel 4.2.1.4° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening het legaliteitsbeginsel niet schendt.

De bepaling en de interpretaties die daaraan door de rechtscolleges reeds werden gegeven laten de beklagden wel degelijk toe te weten welke handelingen en verzuimen hun strafrechtelijke aansprakelijkheid kunnen meebrengen en welke de gevolgen ervan kunnen zijn.

Het is evident niet omdat de beklaagden van mening waren dat de werken niet stedenbouwkundig vergunningplichtig waren, dat sprake is van onoverkomelijke dwaling. De beklaagden namen zelf het risico zonder stedenbouwkundige vergunning de ophoging te doen, terwijl zij vooraf konden informeren of de werken niet vergunningsplichtig waren. Dat zij dit niet deden is enkel aan hun eigen toedoen te wijten. Het is ook van geen belang dat de burgemeester van de stad Oudenaarde bij een bezoek ter plaatse van mening zou zijn geweest dat de grondaanvoer slechts klein was.

7.3 De enige telastlegging is bewezen voor de eerste beklaagde en de tweede beklaagde: de eerste beklaagde ging ermee akkoord dat grond die de tweede beklaagde ter beschikking had ingevolge elders uitgevoerde grondwerken op het door de eerste beklaagde gebruikte terrein werd aangevoerd en uitgespreid teneinde de drassigheid op verschillende plaatsen ervan weg te werken en de tweede beklaagde voerde deze werken uit. Zij werkten rechtstreeks mee aan de uitvoering van het misdrijf.

Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

De tweede beklaagde handelde in zijn hoedanigheid van bestuurder van de derde beklaagde en voor rekening van de derde beklaagde. Hij had er de beslissingsmacht. De tweede beklaagde handelde wetens en willens, dit is bewust en vrijwillig. Indien het schuldbestanddeel van een misdrijf bestaat in opzet, dit is het wetens en willens aannemen van een strafbare gedraging, vermag de rechter het bestaan van dit opzet af te leiden uit het door de dader gepleegde materiële feit en de vaststelling dat dit feit hem kan worden toegerekend, zoals *in casu*, met dien verstande dat de dader vrijuit gaat wanneer hij rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk maakt; de beklaagden maken dit laatste niet enigszins aannemelijk.

Uit de wetsgeschiedenis en de doelstelling van artikel 5, tweede lid, Strafwetboek volgt dat indien wordt vastgesteld dat de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd, zowel de natuurlijke persoon als de rechtspersoon moet worden veroordeeld.

Binnen de derde beklaagde was er sprake van een gebrek aan zorg voor naleving van de stedenbouwkundige voorschriften. Dit maakt een persoonlijke strafrechtelijke fout uit van de derde beklaagde. De enige telastlegging is de derde beklaagde ook toerekenbaar en verwijtbaar en is ook voor haar bewezen.

7.4 Terecht oordeelde de eerste rechter dat de verzwarende omstandigheid van artikel 6.1.1, tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bewezen is voor de tweede en de derde beklaagde.

Met de personele verzwarende omstandigheid van artikel 6.1.1, tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening worden alle personen bedoeld die een beroep of een bedrijvigheid uitoefenen dat in verband staat met het bouwwezen in de ruimste betekenis van het woord.

Het maatschappelijk doel van de derde beklaagde is onder meer het uitbaten van een onderneming voor grondwerken, draineringswerken, slopingswerken van gebouwen, plaatsen van containers en grondstabilisatie. Deze activiteiten staan ontegensprekelijk in verband met het bouwwezen en brengen derhalve mee dat de tweede en de derde beklaagde als personen moeten worden aanzien op wie artikel 6.1.1, tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van toepassing is.

8.1 De beklaagden handelden louter in hun eigen belang in strijd met de regels die de ruimtelijke ordening, die in het belang is van eenieder, zowel huidige als toekomstige generaties, beogen te organiseren. De eerste beklaagde had de bedoeling door het ophogen van het terrein zijn landbouwactiviteiten meer rendabel te maken en de tweede en derde beklaagde konden op gemakkelijke en goedkope wijze overschotten van gronden ingevolge hun activiteiten van grond- en afbraakwerken kwijt, die zij anders tegen een vergoeding hadden dienen weg te doen.

De beklaagden hadden geen aandacht voor de gevolgen die een wijziging van een waterbergend perceel door het uitvoeren van grondwerken met zich mee kan brengen, in het bijzonder in mogelijk overstromingsgevoelig gebied. De door de beklaagden gepleegde feiten zijn ongetwijfeld van aard veel moeilijkheden voor de toekomstige generaties mee te brengen: dergelijke handeling brengt ernstige en permanente schade toe aan het leefmilieu en verzwart de ruimtelijke draagkracht van omliggende percelen.

Gelet op de aard en ernst van de feiten zijn er geen redenen om de beklaagden de in ondergeschikte orde gevraagde gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te verlenen. De op te leggen geldboete, zoals hierna bepaald, is ook niet van aard enige sociale reclassering van de beklaagden in het gedrang te brengen of op onevenredige wijze de sociale declassering van de beklaagden te bewerkstelligen.

8.2 Aan de beklaagden moet het besef worden bijgebracht dat de naleving van de regels ter bescherming van de ruimtelijke ordening en het leefmilieu, waartoe de ruimtelijke ordening behoort, ernstig moeten worden genomen en strikt moeten worden nageleefd en dat handelen in louter eigenbelang, zonder respect voor de regels die in de samenleving voor eenieder gelden niet toelaatbaar is.

De hierna voor ieder van hen opgelegde geldboeten zijn van aard hen dit besef bij te brengen en hen ervan te weerhouden nog gelijkaardige feiten te plegen.

In het voordeel van de eerste en de derde beklaagde houdt het hof rekening met het feit dat zij nog steeds een blanco strafrechtelijk verleden hebben.

De tweede beklaagde werd reeds veroordeeld voor een misdrijf betreffende de milieureglementering. In het voordeel van de tweede beklaagde wordt in aanmerking genomen dat rekening gehouden met zijn leeftijd zijn strafregister voor het overige op het ogenblik van de feiten nagenoeg vlekkeloos was, behoudens een overtreding op de verkeersreglementering.

Nu de feiten werden gepleegd na 31 december 2011 en voor 1 januari 2017 moeten de geldboeten telkens met 50 deciemmen worden vermeerderd.

Aan al de beklaagden kan gewoon uitstel worden verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald. Zij verkeren immers in de voorwaarden daartoe: de straf op te leggen aan de eerste en de tweede beklaagde gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven, en zij werden tot op heden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Strafwetboek, en de straf op te leggen aan de derde beklaagde gaat een geldboete van 120 000 euro niet te boven, en zij werd tot op heden nog niet veroordeeld tot een geldboete van meer dan 24 000 euro, of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Strafwetboek en het hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straffen, de beklaagden zich in de toekomst niet meer aan zo'n misdrijf zullen schuldig maken.

9.1 De beklaagden moeten elk worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 25 euro bedraagt en sedert 1 januari 2017 dient vermeerderd te worden met 70 opdecimmen tot 200 euro en moeten elk worden veroordeeld tot betaling van de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 6 van de programmawet (II) van 27 december 2006 en die krachtens artikel 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vastgesteld bij koninklijk besluit van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij koninklijk besluit van 13 november 2012 tot wijziging van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vastgesteld bij koninklijk besluit van 28 december 1950, wat betreft de administratieve kosten in strafzaken (B.S., 29 november 2012, inwerkingtreding op 1 december 2012), thans, na indexatie, 51,20 euro bedraagt.

Deze bijdrage en vergoeding zijn geen straf en hebben een eigen aard.

9.2 De beklaagden worden hoofdelijk veroordeeld in de kosten gevallen in beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie.

10.1 De herstellvordering werd door de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur ingeleid bij het parket bij brief van 12 februari 2014. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende op 23 januari 2014 positief advies over de herstellvordering.

De herstellvordering strekt tot het herstel in de oorspronkelijke staat, wat inhoudt het afgraven van de aangevoerde aarde en het vervoer naar een erkende stortplaats. De gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur vraagt dat het herstel wordt uitgevoerd binnen een termijn van drie maanden en vraagt aan elke veroordeelde een dwangsom op te leggen van 125 euro in geval van niet-uitvoering binnen de gestelde termijn.

10.2 Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

De door de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur gevorderde herstelmaatregel is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen: de plaats werd niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning die wettig is. Artikel 159 Grondwet bepaalt immers dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.

Meer bepaald stelt het hof vast dat de regularisatievergunning van 6 juni 2016 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenaarde, die de beklaagden inroepen om te stellen dat de herstellvordering niet (langer) gegrond is, niet met de wetten overeenstemt. Deze regularisatievergunning werd immers verleend met de volgende bijzondere voorwaarde: *“er mogen absoluut geen negatieve effecten ontstaan bij de waterhuishouding van de omliggende percelen en de omgeving en in dat geval moet het terrein terug hersteld worden in zijn oorspronkelijke staat”* (stuk 5, bundel eerste en tweede beklagde). Deze overwegingen dragen de beslissing tot het verlenen van een regularisatievergunning niet. Het betreft een letterlijke overname van een uittreksel uit het advies van het departement Landbouw en Visserij van 11 april 2016 dat in het kader van de regularisatieaanvraag werd verleend. De overweging is het gevolg dat door dit departement gegeven werd aan de vaststelling dat *“het hier echter een regularisatie (is) (en) dus de ophoging reeds (is) gebeurd”*. De vermelding *“echter”* slaat precies op het feit dat het landbouwgrond betreft in een overstromingsgevoelige zone, waarbij het volgens dat departement niet wenselijk is deze gronden op te hogen gezien hun waterbergingsfunctie. De gestelde bijzondere voorwaarde sluit op zich reeds de verplichting tot herstel in, terwijl de vaststelling is dat de reliëfwijzigingen in dat gebied een negatieve invloed op de waterbergingsfunctie van de gronden hebben. Het is tegenstrijdig enerzijds een regularisatievergunning te verlenen en anderzijds, bij wijze van bijzondere voorwaarde, te bepalen dat het perceel in zijn oorspronkelijke staat moet hersteld worden als er negatieve

effecten ontstaan voor de waterhuishouding. Het hof stelt vast dat deze negatieve effecten bestaan.

Het hof laat de vermelde regularisatievergunning dan ook als onwettig buiten toepassing. Het hof stelt dan ook nog steeds vast dat het herstel naar een wettige toestand nog niet werd gerealiseerd.

Het hof stelt verder vast dat in het bestreden vonnis niet expliciet werd vermeld dat het herstel werd bevolen ten aanzien van alle beklagden. Echter blijkt wel dat de eerste rechter expliciet al de beklagden een dwangsom oplegde in het geval het herstel niet binnen de opgelegde termijn zou zijn uitgevoerd, zodat vaststaat dat het herstel wel degelijk aan de eerste, de tweede en de derde beklagde werd opgelegd. De afstand van het hoger beroep door het openbaar ministerie brengt in die omstandigheden niet mee dat het herstel niet aan de derde beklagde zou kunnen worden opgelegd.

10.3 De door de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur gevorderde hersteltermijn is redelijk en stelt de beklagden in staat om tot de materiële uitvoering van het herstel over te gaan.

De gegevens van het dossier tonen aan dat de vrees bestaat dat de beklagden niet zonder enig drukkingsmiddel tot de uitvoering van het herstel zullen overgaan. In die omstandigheden is het opleggen van een dwangsom wel degelijk aangewezen om de beklagden tot het uitvoeren van het herstel aan te sporen. Het hof is echter niet gebonden door het door de stedenbouwkundig inspecteur gevorderde bedrag en bepaalt het bedrag van de dwangsom zoals hierna bepaald.

De lange tijd sinds dewelke de beklagden al konden overgaan tot het uitvoeren van aanpassingswerken en de termijn welke hun thans hiertoe nog wordt verleend, brengt mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

Overeenkomstig artikel 6.1.46, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening moet het hof bevelen dat zowel de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur als het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering van het herstel kunnen voorzien.

11. De eerste rechter hield terecht de burgerrechtelijke belangen ambtshalve aan, zodat het hof deze beslissing bevestigt.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

PAGE 01-00000769589-0015-0018-01-01-4

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, en de artikelen:

- 211 Wetboek van strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verder ten gronde oordelend over de ontvankelijke beroepen:

bevestigt het vonnis van 28 april 2015 in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen,

wijzigt voor het overige het vermelde vonnis in de mate het is bestreden als volgt:

verklaart de enige telastlegging bewezen voor de eerste beklaagde en de tweede beklaagde en de derde beklaagde

veroordeelt voor de enige telastlegging tot een geldboete van **1.000 euro**, vermeerderd met 50 deciemmen tot 6.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

verleent **gewoon uitstel** voor de duur van drie jaar wat **600 euro** van de geldboete, vermeerderd met 50 deciemmen tot 3.600 euro, betreft,

veroordeelt voor de enige telastlegging tot een geldboete van **2.000 euro**, vermeerderd met 50 deciemmen tot 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

verleent **gewoon uitstel** voor de duur van drie jaar wat **1.500 euro** van de geldboete, vermeerderd met 50 deciemmen tot 9.000 euro, betreft,

veroordeelt voor de enige telastlegging tot een geldboete van **2.000 euro**, vermeerderd met 50 deciemmen tot 12.000 euro,

verleent **gewoon uitstel** voor de duur van drie jaar wat **1.600 euro** van de geldboete, vermeerderd met 50 deciemmen tot 9.600 euro, betreft,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, te vermeerderen met 70 deciemmen tot 200 euro,

veroordeelt en de hoofdelijk in de kosten gevallen in beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie, in eerste aanleg begroot op 236,53 euro en in beroep op 216,98 euro,

PAGE 01-00000769589-0016-0018-01-01-4

legt de beklaagden elk een vergoeding op voor administratieve kosten in strafzaken op van 51,20 euro,

laat de regularisatievergunning verleend bij beslissing van 6 juni 2016 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenaarde als onwettig buiten toepassing,

beveelt en de over
te gaan tot het volledig **herstel** van het terrein gelegen te
kadastraal gekend als door het afgraven van de aangevoerde
aarde en het legaal afvoeren ervan, dit binnen een termijn van drie maanden nadat het
arrest in kracht van gewijsde zal zijn getreden,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 75 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal zijn getreden, met een maximum van 15.000 euro aan te verbeuren dwangsom per veroordeelde,

zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenaarde, indien het arrest niet binnen de voormelde termijn wordt uitgevoerd, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Kosten eerste aanleg: € 236,53

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 39,00
Afschriften akten HB: € 9,00
Opstelrecht ber.bekl.: € 70,00
Dagv. 1° bekl.: € 26,24
Dagv. 2° bekl.: € 26,77
Dagv. 3e bekl. (lah): € 26,24

€ 197,25

+ 10 %: € 19,73

Totaal: € 216,98

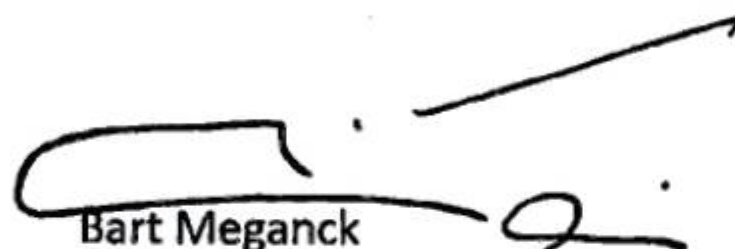
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Bart Meganck en Steven Van Overbeke, en in openbare rechtszitting van **27 januari 2017** uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

Erik Van de Sijpe

Eensluidend verklaarde kopie
Afgeleverd aan: Procureur-generaal

Rep. nr *2017/317*

Geen rechtsmiddel werd tot heden tegen dit arrest ingesteld. (Herstel)
Vrij van opstelrecht - art. 162,5° en 279,1° W.Reg.

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Gent, 14-02-2017

A handwritten signature in blue ink, appearing to read "Koen Baeyens".

Koen Baeyens
griffier